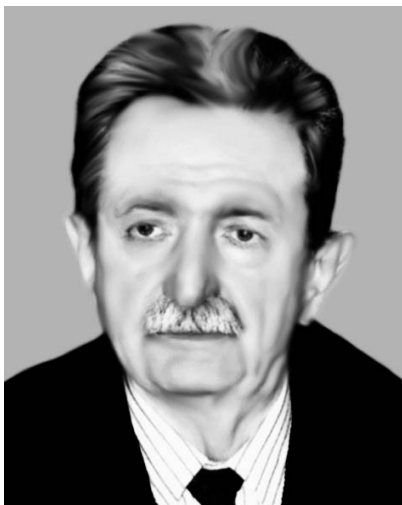




ГОРИНЬ Михайло Миколайович (17. 06. 1930, с. Кнісело, нині Жидачів. р-ну Львів. обл. — 13. 01. 2013, Львів) — громадський і політичний діяч, правозахисник. Брат [Богдана](#) і [Миколи](#), чоловік [Ольги](#), батько [Оксани](#) Горинів. Народний депутат України (1990–94). Ордени «За заслуги» 3-го (1998), 2-го (2005) ступ.; князя Ярослава Мудрого 5-го ступ. (2000); «За мужність» 1-го ступеня (2006). Закін. Львівський університет (1954). Працював на пед. роботі. Від 1961 — психолог наук.-практ. лаб. психології і фізіології праці на Львів. заводі автонавантажувачів. Один із організаторів Клубу творчої молоді «Пролісок» у Львові (1963). Налагодив розповсюдження політ. літ-ри, яку видавали за кордоном, виготовлення самвидаву. 1965 заарешт. з політ. мотивів, 1966 засудж. до 6 р. таборів суворого режиму. Покарання відбував у Мордовії (РФ), де 1967 за «пропаганду» та поширення самвидаву серед в'язнів засудж. до 3 р. тюрем. ув'язнення у Володимир. централі. Після звільнення 1971 працював бурильником, муляром, сторожем, кочегаром тощо. Наприкінці 1970-х рр. нелегально видавав «Бюлетень» Укр. Гельсін. групи, членом якої був оголошений 1982, опікувався сім'ями політв'язнів. 1982 знову засудж. як «особливо небезпечний держ. злочинець» до 10 р. позбавлення волі у таборах і до 5 р. заслання. Звільн. 1987 у зв'язку з

різким погіршенням стану здоров'я. Актив. учасник відновлення ж. «Український вісник» (1987). Один із фундаторів Міжнац. комітету захисту політв'язнів, Координац. комітету нац.-демократ. Рухів народів СРСР, Укр. Гельсін. спілки, НРУ, УРП. Від 1989 — голова секретаріату НРУ. Один із ініціаторів створення живого ланцюга Львів-Київ у День Соборності України (22 січня 1990). У жовтні 1990 обраний головою Політради і 1-м заступником голови НРУ; у лютому 1992 — співголова НРУ (в цьому ж році відійшов від керівництва НРУ); 1992–95 — голова УРП. У ВР України 1-го скликання — Голова підкомісії зв'язків з українцями, що проживають за межами України Комісії з питань держ. суверенітету міжресп. і міжнар. відносин. У грудні 1992 Г. обрано головою Конгресу нац.-демократ. сил, 1995 — почес. головою УРП, чл. проводу УРП. Від 1997 — чл. Центр. проводу Респ. християн. партії, був головою її ред. комісії. 1999–2006 — голова Укр. Всесвіт. Координац. Ради.

Основні твори

Відгук на статтю М. Ільницького в журналі «Київ». Вісті з Кучинського особливого // Укр. вісник. 1987. № 7; Список українських політв'язнів за станом на 25 вересня // Там само. 1987. № 8; Рейд до табору смерті // Там само. 1988. № 13 (співавтор); Запалити свічу у пітьмі: Міфи, реальності і наші завдання. К., 1994; Чечня – мірило морального здоров'я Західної демократії // Самостійна Україна. 1995, 11–17 січ.; Ностальгія за імперією // Укр. форум. 1999, 16 груд.; Національна безпека та стратегія і взаємодія українських сил у світі // Там само. 1999, 15 черв.; Листи з-за ґрат. Х., 2005.

Рекомендована література

1. Касьянов Г. Незгодні: Українська інтелігенція в русі опору 1960–1980-х років. К., 1995;
2. Русначенко А. Національно-визвольний рух в Україні. К., 1998;
3. Українська Громадська Група сприяння виконанню Гельсінських угод (док. і мат.): В 4 т. Т. 1. Х., 2001.

[В. В. Овсієнко](#)

Бібліографічний опис:

Горинь Михайло Миколайович / В. В. Овсієнко // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. — К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2006. — Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-31261>. - Останнє поновлення : 2016.

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).